

3:14

Sobota 31. prosince

Skoro o tři týdny dřív

Vezmu do ruky Busterovo vodítko. „Sedni.“

Můj pes žuchne chlupatým pozadím na prkna podlahy, celé tělo se mu chvěje vzrušením. Nemůžu se ubránit úsměvu, přestože se mi třesou ruce a oblečení se mi vlhce lepí k pokožce, což je obojí vedlejšími účinkem noční můry. Jsem na to zvyklá, ačkoliv tím se to nijak neusnadňuje.

„Hodný,“ říkám tiše a připínám mu vodítko k obojku. „Tak, a jdeme.“ Kluše ke vstupním dveřím.

Seberu klíče z odkládacího stolku a přiložím oko ke špehýrce.

Zšeřelá chodba je prázdná, takže otočím oběma západkami a otevřu dveře. Buster vyjde do chodby a drží se u mě, zatímco za sebou zavírám. Několikrát zalomcuju klikou, abych se ujistila, že je jaksepatří zamčeno, pak přejdu chodbu a stisknu tlačítko výtahu.

Zatímco čekáme, Buster očichává toulcovku v květináči mezi dvěma výtahy. Tlumené hučení signalizuje příjezd kabiny a já nakloním hlavu ke straně. Žádné zvuky. Přesto si přitáhnou Bustera k noze. Dveře se otevřou. Výtah je prázdný, takže nastoupíme a já stisknu 11. Buster mi sedí u nohou, netrpělivý, ale nehybný, uši nastražené.

Ve výtahu je cítit parfém značky Daisy. To je Leo Rankin ze šestého patra. No, ne Leo, ale jeho přítelkyně Ingrid. Nepochybně přišla na jejich pravidelnou páteční večeři, než ji Leo bez velkých cavyků vypakuje z domu. Ingrid jezdí kabrioletem BMW a je nějaké zvíře přes PR na jednom ze státních ministerstev. Chodí s Leem už přes rok, ale on má na Facebooku pořád uvedený stav „nezadaný“; já na jejím místě už bych mu dala kopačky. Vždycky ze mě nespouští oči, když mám tu smůlu a jedeme spolu ve výtahu – a to navzdory tomu, jakou mám v domě pověst.

Na třech ze čtyř stěn kabiny výtahu visí obrovská zrcadla ve zlacených rámech. Vždycky mi dělalo starosti, že ta zrcadla jsou moc těžká. Pověsit tři zrcadla půldruhého metru vysoká do bedny, kterou tahá kabel jedenáct pater nahoru a jedenáct dolů, to přece nemůže být dobrý nápad...? Jednou před léty jsem se zmínila o svých obavách Ronovi, nedlouho poté, co jsem se nastěhovala. Je to miláček, zavolal do firmy na údržbu výtahů, aby to zjistil. Podle firemního technika byla zrcadla započítána do váhového limitu výtahu už během konstrukce. Ron dal toho chlápka na hlasitý odposlech, abych si ho mohla poslechnout osobně.

Kradmo kouknu do zrcadla po své levici. Stojí tam v zástupu nekonečný počet Rory a Busterů. Efekt je dezorientující, stísněný prostor tak jaksi vypadá ještě menší. Pozoruju to množství zrcadlových Rory bez marnivosti. Zplihlé blond vlasy a bledé obličejy jsou nepřekvapivé – ničím pozoruhodné. Volně na nich visí nakvap oblečená trička a kalhoty. Špatně jim padnou, protože nakupuju oblečení na internetu, a jelikož každá značka je jiná, obvykle si objednávám věci o číslo větší, pro jistotu. Sotva bych se vydala na túru až

na poštu, abych něco posílala nazpátek, takhle to tudíž není takové plýtvání.

Pod pytlovitým oblečením jsem celkem fit, díky každodennímu aerobiku v obývacím pokoji, ačkoliv jsem mnohem hubenější, než jsem bývala. Tváře mám propadlé, jako by patřily někomu o moc staršímu než šestaadvacet let. Zrcadloví Busteři vrtí ocásky a při pohledu na legii jejich zvednutých čumáčků zaplaším melancholii. Tahle každodenní procházka nám oběma prospívá.

* * *

Vystoupíme do malého vestibulu, ze tří stran prosklenému, a já přejezu bezpečnostním čipem přes čidlo, abychom se dostali na společnou střechu. Navzdory vlhkosti nasávám čerstvý vzduch, když nehlučně přecházíme po umělé trávě k vyhlídce na město.

Sydneyský most Harbour Bridge září, ukotvený žlutě osvětlenými pylony na obou koncích, voda pod obloukem je nehybná jako sklo. Napravo od něj stoupají plachty budovy Opery nad bujnou zeleň Botanické zahrady, jejich křivky jsou dobře známé, a přesto úchvatné, skoro mimozemské.

Nalevo od mostu dominují Centrální obchodní oblasti mrakodrapy s výhledem na travnatou plochu obřího parku Domain, ve většině z nich je víc světla rozsvíceno než zhasnuto, což ukazuje, jak málo se tu bere ohled na klimatickou změnu. Věže a kamenné zdivo katedrály Panny Marie v popředí nabízejí dotek Evropy. Inkoustová obloha nad námi je obrovská, světlo hvězd tlumí záře velkoměsta.

Tohle je Sydney, ve kterém jsem chtěla žít už jako dítě, snící o útěku z našeho malého města a od své rodiny. Málem se musím smát té ironii. Unikla jsem. Mám

tuhle vyhlídku před očima doslova den co den. A přesto jsem tu vězněm víc, než jsem byla v Bowra Creek.

Buster vykročí po směru hodinových ručiček, jak obvykle chodíme. Podívám se na hodinky. Jsou to staré digitálky, moc velké na moje zápěstí. Číslice jsou těžko k přečtení, světlo za nimi bledne, což mi dělá starost. Budu muset sehnat někoho, kdo je opraví, kdyby se to zhoršovalo.

3:26. Vyzazili jsme o trochu dřív než obvykle.

V duchu chvílku počítám. Jedno kolečko trvá skoro tři minuty. Tři krát osmnáct je padesát čtyři.

Padesát čtyři minut.

Osmnáct je dobré číslo. Tak tedy osmnáct koleček.

* * *

Budova Panorama je relativně malá. Deset podlaží plus takhle společná střecha s krytým prostorem uprostřed, včetně stolů jako v baru a venkovních pohovek pro obyvatele a jejich hosty. Nalézají se na východní straně Domain, odloučená od novějších a křiklavějších výškových staveb obchodního okrsku, a považuje se za jeden z nejprestižnějších bytových komplexů v Sydney. Byty mají vysoké stropy, velkorysá okna a úzké balkony, z nichž většina má výhled na Domain a na město, přičemž vysoké přepážky chrání soukromí každého z obyvatel před sousedy.

Můj byt je jeden z nejmenších v budově: jedna ložnice, jediné parkovací místo. Auto nemám, ale místo se hodí pro Lucindiny pondělní večerní návštěvy. V Panoramě jsou i další společná zařízení, včetně krytého bazénu, který přistavěli za budovou v devadesátkách, a také tělocvičny a sauny, to vše v přízemí. Nic z toho nepoužívám, ale tyhle časná ranní procházky na střeše Buster a já potřebujeme.

Naslouchám hypnotickému šššš-šššš provozu pod sebou, vdechuju slabý slaný pach přístavu. Venkovní svět. Svoboda.

* * *

Co kdyby sem nahoru někdo přišel? – prodere se do mých myšlenek známý hlas. Budeš s ním muset mluvit.

Srdce se mi rozbuší o trochu rychleji.

Možná ti lupne v hlavě. Shodíš ho ze střechy.

To se nestane. To bych nikdy neudělala. Ale teď už nedokážu myslet na nic jiného. Lup.

To slovo mi pulzuje v hlavě. *Lup. Lup.*

Buster se ke mně otočí, oči mu září.

Mohla bys hodit dolů taky Bustera. Hned teď. Je to mrňous. Lehký jako pírkó.

Hlas zní sykavě.

Naléhavě.

Hrdlo se mi sevře. *Jsou to jen myšlenky. Nic neznamenají. To nejsem já.*

Nestačí to vědět. Musím něco udělat.

Třikrát mrknu. Pauza. Zase mrknu. Opakovat. Zas a znovu, dokud to není dost.

Když skončím, vidím rozmazaně a oči mám suché. Buster mi usnul u nohou. Kleknu si vedle něj, zaváhám, než naberu roztřesenýma rukama do hrstí jeho teplou srst, přitisknu obličej k jeho šíji a vdechuju pižmový psí pach.

„Promiň, Bustere.“ Vetře se mi záblesk vzpomínky; jiné teplé chlupaté tělíčko, tentokrát s jemnou rezavou srstí, kluzké krví.

Moc krve.

Otřesu se a vstanu. Budeme muset udělat jedenadvacet koleček. Znovu se zhluboka nadechnu. Tady nahoře

je cítit něco, co se dá těžko popsat, ale já tomu v duchu říkám jednoduše „Sydney“. Eukalyptus a rozpálený asfalt? S nádechem benzínu a slané vody? Nevím.

Nejsem si jistá, jestli to mám ráda, nebo ne.

Jdeme dál a já se ujišťuju, že na střechu nikdo nepříjde. V tuhle ranní hodinu ne. Už spěchám, ale držím se při obvodu, nanejvýš metr od betonové zídky. Kdybychom se moc vzdálili od okraje, museli bychom začít znovu.

Při třináctém kolečku už jsem klidná, ale jsem na sebe naštvaná. Myslela jsem, že mám kompulze aspoň do jisté míry pod kontrolou.

Nikdy je nebudeš mít pod kontrolou, pošklebuje se hlas.

Hlas má pravdu. Doktorka Shawová řekla, že se jich nikdy nezbavím. I tak je to s nimi ale za poslední dva roky lepší, díky pohybu a rutíně a pravidelnému používání meditačních aplikací v mobilu.

A pravděpodobně i proto, že se v mém životě nikdy nestává nic vzrušujícího nebo odlišného.

Vůbec nikdy.

* * *

„Čtrnáct, čtrnáct, čtrnáct... *patnáct,*“ mumlám, když obcházíme roh. Zastavím se. Předě mnou na zábradlí hřaduje tmavý obrys. V šeru bezpečnostního osvětlení mi chvilku trvá, než pochopím, že je to sova. Chce se mi přistoupit blíž, ale netroufám si.

Oči si přivyknou a projede mnou záchvěv. Není to jen tak nějaká obyčejná sova, nýbrž *Ninox strenua*, sovka statná. Ve velkoměstě něco takřka neslýchaného. Viděla jsem ji na fotkách v *Průvodci po australském ptactvu*, ale z okna nikdy. Nikdy na střeše.